

Дан покрај болесника

Био је то септембар 2013. године. Знала сам да се десило нешто страшно, јер су сви били у паници, плакали су. Касније сам сазнала да ми је бака завршила у болници. Сви смо чекали сатима и на крају установљено је да је бака имала мождани удар. Није могла да хода, није могла да прича. Ја, тада шестогодишња дјевочица била сам у чуду, помало тужна, јер можда никада више нећу чути бакин глас. Кроз главу одједном почеше да навиру сјећања о безбрижним данима у бакином крилу, када ми се свијет чинио бајковитим мјестом све док баку држим за руку. Почела сам да плачем. Касније, ушла сам у собу, гдје је лежала моја бака. Чула је моје кораке и пробудила се. Чим ме је угледала, почела је да плаче, а и ја заједно са њом. Загрлила сам је и рекла јој да ће све проћи, да сам ја уз њу као што је она мени говорила кад бих пала и повриједила се. Читав дан сам провела уз њу. Донијела бих јој све што би пожељела, отпјевала бих јој неку пјесму коју ме је она учила, и одиграла бих јој неко коло. Она би се смијешила и као да је жељела да заигра и запјева са мном. Била сам сломљена што ми је бака у таквом стању, али држала сам се чврсто на ногама, као што ме је она учила. Миловала сам је својим малим рукама, исто онако како је миловала она мене, а њена велика љубав према мени учинила је чудо- бака је у жељи да ме помилује помјерила руку.

Схватила сам да је безгранична љубав коју сам ја добијала од баке сада лијек за њену болест. Свакога дана пружам јој своју љубав у нади да ће се бака потпуно опоравити.

Анђелија Ђурковић, VII/1

ОШ „Анто Ђедовић“, Бар, Црна Гора

Ментор: Светлана Кнежевић, проф.

Тел: 069 313 838

Меил: danijelaboljevic123@gmail.com